

Autorské právo

Právo autora na poskytnutí informací podle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona se nepromlčuje. Nepromlčitelnost tohoto práva ale není důsledkem jeho nemajetkové (osobněprávní) povahy, nýbrž je dána jeho účelem sloužícím k ochraně samotného absolutního autorského práva, jež se jako takové (obdobně jako právo vlastnické) nepromlčuje, a tudíž se nepromlčují ani práva stanovená k jeho ochraně (proti rušivým zásahům do něj).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 23 Cdo 55/2024-732 ze dne 28.11.2024)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobce L.Š., se sídlem v Ž.B., zastoupeného JUDr. K.Č., Ph.D., advokátem se sídlem v P., proti žalované 1) ERPET Group a.s., se sídlem v P., zastoupené Mgr. M.P., advokátem se sídlem v P., žalované 2) Gold - Crystal s.r.o., se sídlem v P., a žalované 4) Aurum - Crystal s.r.o., se sídlem v J., zastoupené Mgr. P.M., advokátem se sídlem v J., o ochraně autorských práv a ochraně před nekalou soutěží, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 32 C 13/2020, o dovolání žalované 1) a žalované 4) proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 7. 2023, č. j. 3 Co 130/2022-666, tak, že dovolání žalované 1) se odmítá. Dovolání žalované 4) v rozsahu, v jakém směřovalo proti části prvního výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 7. 2023, č. j. 3 Co 130/2022-666, jímž byly změněny výroky XXI a XXII rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2022, č. j. 32 C 13/2020-519, se odmítá. Dovolání žalované 4) v rozsahu, v jakém směřovalo proti části prvního výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 7. 2023, č. j. 3 Co 130/2022-666, jímž byl potvrzen výrok XXIII rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2022, č. j. 32 C 13/2020-519, se zamítá.

Z odůvodnění :

I. Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 9. 2022, č. j. 32 C 13/2020-519, zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 1) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, dovozu, vývozu, skladování a propagace zboží tam uvedeného designu (tj. zboží vycházející z dekoru ve výroku III rozsudku soudu prvního stupně) (výrok I), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 1) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, dovozu, vývozu, skladování a propagace zboží tam uvedeného designu (tj. zboží vycházející z dekoru ve výroku IV rozsudku soudu prvního stupně) (výrok II), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 1) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, dovozu, vývozu, skladování a propagace broušeného skla, na němž je použito jako celku tam vyobrazeného dekoru (dále jen „dekor Páv“) (výrok III), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 1) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, skladování a propagace broušeného skla, na němž je použito jako celku tam vyobrazeného dekoru (dále jen „dekor Gotika“) (výrok IV), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 1) je povinna zdržet se dovozu a vývozu broušeného skla, na němž je použito jako celku tam vyobrazeného dekoru (dekor Gotika) (výrok V), uložil žalované 1) povinnost zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, skladování a propagace broušeného skla s označením „A. Šimánek“ a „Antonín Šimánek“ v tam uvedené podobě (výrok VI), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 1) je povinna zdržet se dovozu a vývozu broušeného skla s označením „A. Šimánek“ a „Antonín Šimánek“ v tam uvedené podobě (výrok VII), uložil žalované 1) povinnost nechat za přítomnosti notáře zničit

všechny výrobky, na nichž bylo použito jako celku dekoru dle výroku IV rozsudku soudu prvního stupně (dekor Gotika), dodané žalovanou 2), které má žalovaná 1) skladem, a poskytnout žalobci kopii notářského zápisu potvrzujícího jeho zničení (výrok VIII), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 1) je povinna nechat za přítomnosti notáře zničit všechny výrobky, na nichž bylo použito jako celku dekoru dle výroku III rozsudku soudu prvního stupně (dekor Páv), dodané žalovanou 2), a dále všechny výrobky, na nichž bylo použito dekoru ve výroku III a IV rozsudku soudu prvního stupně (dekor Páv a dekor Gotika), dodané žalovanou 4), a dále všechny výrobky s označením „A. Šimánek“ a „Antonín Šimánek“ dle výroku VI rozsudku soudu prvního stupně (výrok IX), uložil žalované 1) povinnost do 30 dnů od právní moci rozsudku soudu prvního stupně poskytnout žalobci informace o množství výrobků do dne podání žaloby 4. 5. 2020, na nichž bylo použito jako celku vyobrazeného dekoru ve výroku III a IV rozsudku soudu prvního stupně (dekor Páv a dekor Gotika) dodaných žalovanými 2) a 4), jakož i informace o částkách obdržených za prodané zboží (výrok X), zamítl žalobu co do povinnosti žalované 1) doložit účetní doklady prokazující skutečnosti uvedené ve výroku X rozsudku soudu prvního stupně a co do povinnosti žalované 1) poskytnout tyto informace o množství prodaných výrobků s označením „A. Šimánek“ a „Antonín Šimánek“, jakož i informace o částkách obdržených za prodané zboží, včetně účetních dokladů (výrok XI), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 1) je povinna zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši 1 000 000 Kč (výrok XII), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 2) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, dovozu, vývozu, skladování, propagace broušeného skla, na němž je použito tam vyobrazeného dekoru (dekor Páv) (výrok XIII), uložil žalované 2) povinnost zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, skladování, propagace broušeného skla, na němž je použito jako celku tam vyobrazeného dekoru (dekor Gotika) (výrok XIV), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 2) je povinna zdržet se dovozu a vývozu broušeného skla, na němž je použito jako celku tam vyobrazeného dekoru (dekor Gotika) (výrok XV), uložil žalované 2) povinnost zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, skladování a propagace broušeného skla s označením „A. Šimánek“ a „Antonín Šimánek“ v tam uvedené podobě (výrok XVI), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 2) je povinna zdržet se dovozu a vývozu broušeného skla s označením „A. Šimánek“ a „Antonín Šimánek“ v tam uvedené podobě (výrok XVII), uložil žalované 2) povinnost poskytnout žalobci informace o množství jí vyrobených a prodaných výrobků do data podání žaloby 4. 5. 2020, na nichž bylo použito jako celku vyobrazeného dekoru ve výroku IV rozsudku soudu prvního stupně (dekor Gotika), jakož i informace o částkách obdržených za prodané zboží (výrok XVIII), zamítl žalobu co do povinnosti žalované 2) poskytnout žalobci informace o množství jí vyrobených a prodaných výrobků do data podání žaloby 4. 5. 2020, na nichž bylo použito jako celku vyobrazeného dekoru ve výroku III rozsudku soudu prvního stupně (dekor Páv), a doložit účetní doklady prokazující tyto skutečnosti a dále doložit účetní doklady prokazující skutečnosti uvedené ve výroku XVIII rozsudku soudu prvního stupně a dále poskytnout tyto informace o množství prodaných výrobků s označením „A. Šimánek“, jakož i informace o částkách obdržených za prodané zboží, včetně účetních dokladů (výrok XIX), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 2) je povinna zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši 500 000 Kč (výrok XX), zamítl žalobu v rozsahu že žalovaná 4) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, dovozu, vývozu, skladování a propagace broušeného skla, na němž je použito jako celku tam vyobrazeného dekoru (dekor Páv) (výrok XXI), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 4) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, dovozu, vývozu, skladování a propagace broušeného skla, na němž je použito jako celku tam vyobrazeného dekoru (dekor Gotika) (výrok XXII), uložil žalované 4) povinnost poskytnout žalobci informace o množství jím vyrobených a prodaných výrobků do data podání žaloby 4. 5. 2020, na nichž bylo použito jako celku vyobrazeného dekoru ve výroku III a IV rozsudku soudu prvního stupně (dekor Páv a dekor Gotika), jakož i informace o částkách obdržených za prodané zboží (výrok XXIII), zamítl žalobu co do povinnosti žalované 4) doložit účetní doklady prokazující skutečnosti uvedené ve výroku XXIII rozsudku soudu prvního stupně (XXIV), zamítl žalobu v rozsahu, že žalovaná 4) je povinna zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění ve výši 500 000 Kč (XXV), a rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky (výroky XXVI až XXVIII) a vůči státu (výroky XXIX až XXXI).

2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce domáhal výše zmíněných nároků z titulu ochrany autorského práva a ochrany proti nekalé soutěži. Žalobce je umělcem v oboru broušeného skla. V letech 2003 až 2016 spolupracoval se žalovanou 1), která provozuje prodejny skla a porcelánu. Od roku 2015 žalovaná 1) spolupracuje se žalovanou 2) a žalovanou 4), které pro žalovanou 1) jako výrobky broušeného skla dodávaly výrobky. Žalobce tvrdí, že těmito výrobky zasáhly do jeho autorských práv podle zákona č. [121/2000](#) Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), (dále jen „autorský zákon“) a dopouštějí se nekalosoutěžního jednání ve smyslu § 2976 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“), jmenovitě vyvolání nebezpečí záměny dle § 2981 o. z. a parazitování na pověsti ve smyslu § 2892 o. z. Výrobky žalovaných 2) a 4) prodávané v prodejně žalované 1) jsou dle žalobce na první pohled nerozeznatelné od jeho výrobků, jelikož kopírují brusy dekoru Páv a Gotika, jejichž autorem je žalobce.

3. K odvolání žalobce a žalovaných 1) a 4) Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 7. 2023, č. j. 3 Co 130/2022-666, rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu (tj. vyjma výroků IX, XI, XII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX a XX) ve výrocích I a II změnil tak, že žalovaná 1) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, vývozu, skladování a propagace zboží tam uvedeného designu, jinak v rozsahu na uložení povinnosti žalované 1) zdržet dovozu tohoto zboží výroky I a II potvrdil, ve výroku III jej změnil tak, že žalovaná 1) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, vývozu, skladování a propagace broušeného skla, na němž je použito jako celku dekoru tam uvedeného (dekor Páv), jinak v rozsahu požadavku na uložení povinnosti žalované 1) zdržet se dovozu tohoto zboží výrok III potvrdil, ve výroku IV potvrdil, ve výroku V jej změnil tak, že žalovaná 1) je povinna zdržet se vývozu broušeného skla, na němž je použito jako celku dekoru tam uvedeného (dekor Gotika), jinak v rozsahu uložení povinnosti žalované 1) zdržet se dovozu tohoto zboží výrok V potvrdil, ve výroku VI potvrdil, ve výroku VII jej změnil tak, že žalovaná 1) je povinna zdržet se vývozu broušeného skla s označením „A. Šimánek“ a „Antonín Šimánek“ v podobě tam uvedené, jinak ohledně požadavku na uložení zákazu dovozu tohoto zboží výrok VII potvrdil, ve výroku VIII jej změnil tak, že v rozsahu povinnosti zničit tam uvedené výrobky za přítomnosti notáře a poskytnout žalobci kopii notářského zápisu potvrzujícího zničení výrobků žalobu zamítl, jinak výrok VIII potvrdil, ve výroku X jej potvrdil, ve výroku XIII jej změnil tak, že žalovaná 2) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, vývozu, skladování a propagace broušeného skla, na němž je použito jako celku dekoru tam uvedeného (dekor Páv), jinak v rozsahu požadavku na uložení povinnosti žalované 2) zdržet se dovozu tohoto zboží výrok XIII potvrdil, ve výroku XXI jej změnil tak, že žalovaná 4) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, vývozu, skladování a propagace broušeného skla, na němž je použito jako celku dekoru tam uvedeného (dekor Páv), jinak v rozsahu požadavku na uložení povinnosti žalované 4) zdržet se dovozu tohoto zboží výrok XXI potvrdil, ve výroku XXII jej změnil tak, že žalovaná 4) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, vývozu, skladování a propagace broušeného skla, na němž je použito jako celku dekoru tam uvedeného (dekor Gotika), jinak v rozsahu požadavku na uložení povinnosti žalované 4) zdržet se dovozu tohoto zboží výrok XXII potvrdil, výrok XXIII potvrdil (první výrok), rozhodl o náhradě nákladů řízení (druhý až pátý výrok) a rozhodl o opravení zjevné nesprávnosti v záhlaví rozsudku soudu prvního stupně (šestý výrok).

4. Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně. Po právní stránce uvedl, že samotné dekory nelze považovat za autorské dílo žalobce, neboť jsou pouze myšlenkou díla, a za autorské dílo považoval až broušené sklo v podobě vázy s dekorem Páv či Gotika. Na základě skutkových zjištění učiněných ze znaleckého dokazování dospěl odvolací soud k závěru, že vytvoření takové vázy závisí v osobních vlastnostech tvůrce, bez nichž by nebylo uměleckého díla dosaženo, přičemž jedinečnost výsledku tvůrčí činnosti žalobce vyplývá z unikátní kompozice a kombinace klasických brusičských prvků bohatého brusu dekorů prezentovaných na sklářských výrobcích.

5. Shodně se soudem prvního stupně pak odvolací soud uzavřel, že žalované předmětné dekory žalobce užily, když žalovaná 1) výrobky, na něž byly dekory nanесeny, získala od žalovaných 2) a 4) a následně je ve své prodejně nabízela, prodávala, uváděla na trh, skladovala a propagovala na svých webových stránkách. Žalované tak užívaly autorská díla žalobce bez jeho souhlasu ve smyslu § 12 autorského zákona tím, že vytvořily rozmnoženiny jeho autorských děl ve smyslu § 13 odst. 1 autorského zákona a tyto rozmnoženiny vystavovaly ve smyslu § 17 autorského zákona, sdělovaly veřejnosti ve smyslu § 18 odst. 1 autorského zákona a prodávaly ve smyslu § 14 odst. 1 autorského zákona.

6. Ve vztahu k žalované 1) odvolací soud jako důvodné posoudil nároky na zdržení se neoprávněného užití děl ve smyslu § 40 odst. 1 písm. b) autorského zákona ve vztahu k broušenému sklu, na němž je jako celku použito dekoru Gotika a dekoru Páv, způsoby specifikovanými ve výroku rozsudku, neboť dle odvolacího soudu je zde důvodná obava z budoucího zásahu do autorského práva žalobce prostřednictvím výrobků s tímto dekorem vzhledem k možnosti jejich další výroby ze strany žalované 2) a žalované 4). Na základě závěru o povaze autorskoprávní ochrany výtvorů žalobce shledal odvolací soud žalobu důvodnou i v rozsahu uložení povinnosti žalované 1) zdržet se neoprávněného užití rozmnoženin broušených váz vyobrazených ve výroku rozsudku způsoby tam uvedenými.

7. Vzhledem ke zjištění o neoprávněném užití výtvorů žalobce shledal odvolací soud jako důvodný rovněž nárok žalobce na sdělení údajů o způsobu a rozsahu neoprávněného užití výrobků s dekorem Gotika i dekorem Páv dle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona a rovněž nároky žalobce na zničení neoprávněných rozmnoženin s dekorem Gotika ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) bodu 3 autorského zákona (s výjimkou požadavku žalobce na přítomnost notáře u takového zničení pro nepřiměřenost takového požadavku).

8. Jednání žalované 1) shledal odvolací soud závadným rovněž z titulu ochrany před nekalou soutěží, neboť jednání žalované 1) dle odvolacího soudu naplnilo znaky skutkové podstaty parazitování na pověsti žalobce a jeho výrobků podle § 2982 o. z., což vyplynulo i z používání označení fiktivního autora na některých výrobcích. Proto odvolací soud uložil žalované 1) rovněž povinnost zdržet se uvádění výrobků s tímto označením na trh způsoby specifikovanými ve výroku rozsudku.

9. Ve vztahu k žalované 4) pak odvolací soud ze shora uvedených důvodů obdobně shledal důvodné zápůrčí nároky žalobce týkající se broušeného skla, na nichž je užito dekoru Páv nebo dekoru Gotika. S odkazem na skutková zjištění [zejm. o postoji žalované 4) k nárokům žalobce a o žádosti žalované 4) o dotace k Ministerstvu průmyslu a obchodu z roku 2021] uzavřel, že ačkoliv žalovaná 4) předmětné výrobky nyní nevyrábí, je zde důvodná obava z opakování závadného jednání. Obdobně pak i vůči žalované 4) shledal jako důvodné uložení povinnosti sdělit žalobci údaje o způsobu a rozsahu neoprávněného užití výrobků s dekorem Gotika i dekorem Páv dle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona.

10. K námitce promlčení žalovaných 1) a 4) ohledně práva žalobce na poskytnutí informací o způsobu a rozsahu neoprávněného užití díla ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona odvolací soud konstatoval, že je tato námitka nedůvodná, neboť tento nárok se netýká majetkových práv, ani jeho promlčení není upraveno jiným zákonem, a tedy se nepromlčuje.

II. Dovolání a vyjádření k nim

11. Rozsudek odvolacího soudu napadly dovoláním žalovaná 1) a žalovaná 4).

12. Žalovaná 1) napadla rozsudek odvolacího soudu v rozsahu té části prvního výroku, ve které

odvolací soud výroky I a II soudu prvního stupně změnil tak, že žalovaná 1) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, vývozu, skladování a propagace zboží designu vyobrazeného v rozsudcích soudu nižších stupňů, dále v té části, ve které odvolací soud výroky III a V rozsudku soudu prvního stupně změnil tak, že žalovaná 1) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, vývozu, skladování a propagace broušeného skla, na němž je použito jako celku dekoru vyobrazeného v rozsudcích soudů nižších stupňů, a v té části, ve které odvolací soud výrok VII rozsudku soudu prvního stupně změnil tak, že žalovaná 1) je povinna zdržet se dovozu a vývozu broušeného skla s označením „A. Šimánek“ a „Antonín Šimánek“ v podobě vyobrazené v rozsudcích soudů nižších stupňů. Přípustnost svého dovolání podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“) žalovaná 1) spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, a to konkrétně (i) při posouzení výtvorů žalobce jako autorských děl požívajících autorskopravní ochranu, dále (ii) v závěru, že se žalovaná 1) dopustila vůči žalobci nekalosoutěžního jednání, a (iii) v závěru, že nedošlo k promlčení práva žalobce na informace podle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona o množství prodaných výrobků a o částkách obdržených za prodané zboží.

13. Žalovaná 1) uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci dle § 241a odst. 1 o. s. ř. a navrhuje, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v napadeném rozsahu změnil tak, že první výrok se ve vztahu k žalované 1) mění v rozsahu výroků I, II, III, V a VII rozsudku soudu prvního stupně tak, že žaloba se zamítá, a aby žalované 1) přiznal náhradu nákladů dovolacího řízení, jakož i řízení před soudy obou nižších stupňů. Neshledá-li dovolací soud důvody pro změnu napadeného rozhodnutí, navrhuje, aby dovolací soud napadené rozhodnutí v napadeném rozsahu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

14. Žalobce se k podanému dovolání žalované 1) vyjádřil tak, že je navrhuje jako nepřipustné odmítnout, popřípadě jako nedůvodné zamítnout.

15. Žalovaná 4) napadla rozsudek odvolacího soudu v rozsahu prvního výroku v té části, kterou se mění výroky XXI a XXII soudu prvního stupně tak, že žalovaná 4) je povinna zdržet se nabízení, prodeje, uvádění na trh, vývozu, skladování a propagace broušeného skla, na němž je jako celku použito dekorů vyobrazených v rozsudcích soudů nižších stupňů, a v té části, v níž odvolací soud potvrdil výrok XXIII rozsudku soudu prvního stupně. Přípustnost svého dovolání podle § 237 o. s. ř. žalovaná 4) spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, a to konkrétně (iv) při posouzení výtvorů žalobce jako autorských děl, dále (v) v závěru, že žalovaná 4) postupovala ve vztahu ke konkurenčním výrobkům žalobce nekalosoutěžně, a (vi) při posouzení promlčení práva žalobce na informace dle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona. Žalovaná 4) rovněž namítá, že napadené rozhodnutí v některých částech postrádá řádné a srozumitelné odůvodnění, čímž bylo zasaženo do jejího práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

16. Žalovaná 4) uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci dle § 241a odst. 1 o. s. ř. a navrhuje, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v napadeném rozsahu, tj. v prvním výroku v rozsahu, který se v této výrokové části týká žalované 4), pokud jde o změnu výroků XXI a XXII a potvrzení výroku XXIII rozsudku soudu prvního stupně, změnil tak, že se žaloba zamítá a žalované 4) se přiznává náhrada nákladů řízení, případně aby v napadeném rozsahu rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

17. Žalobce se k podanému dovolání žalované 4) vyjádřil tak, že je navrhuje jako nepřipustné odmítnout, popřípadě jako nedůvodné zamítnout.

III. Přípustnost dovolání

18. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, zastoupenými advokátem (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1 o. s. ř.), posuzoval, zda dovolání obsahují zákonem stanovené náležitosti a zda jsou dovolání přípustná.

19. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

20. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

21. Dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu jen z důvodů uplatněných v dovolání. Jestliže je dovolání přípustné, přihlédne k případným vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

Přípustnost dovolání žalované 1)

22. Svou otázkou (i) žalovaná 1) namítá, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu reprezentované rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2023/2019, a ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 360/2015, při posouzení toho, co je autorským dílem a kterým z předmětných výrobků náleží autorskoprávní ochrana. Žalovaná 1) v této souvislosti namítá, že odvolací soud pochybil, jestliže přiznal dekorům žalobce autorskoprávní ochranu, ačkoliv uzavřel, že dekory žalobce samy o sobě nepředstavují autorská díla. Tato otázka však přípustnost dovolání nezakládá, neboť odvolací soud se při právním posouzení věci neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

23. Dovolací soud ve svém rozhodování dovodil, že autorskoprávní ochrana se nevztahuje jen na dílo jako celek, ale stejně tak podle § 2 odst. 3 autorského zákona i na jeho jednotlivé části a vývojové fáze. Podmínkou jejich právní ochrany však je, aby samy o sobě splňovaly pojmové znaky díla podle § 2 odst. 1 (v případě některých výtvorů podle odst. 2) autorského zákona. Vnější ochrany tudíž požívá taková vývojová fáze nebo část autorského díla, která i sama o sobě, bez vztahu k dílu, vykazuje pojmové znaky autorského díla (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2023/2019, uveřejněný pod číslem 5/2022 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

24. V poměrech projednávané věci proto není rozhodné, zda za autorské dílo lze považovat pouze samotné výrobky uváděné žalovanými jako zboží na trh ve smyslu kompletních (obsahově a formálně) ucelených tvůrčích celků nebo pouze některé části (motivy) vzhledu takových výrobků. Jak plyne z citované rozhodovací praxe dovolacího soudu, stav dokončení autorského díla (kdy dílo již tvoří obsahově a formálně ucelený tvůrčí celek) není podmínkou autorskoprávní ochrany k výsledkům tvůrčí činnosti autora, nýbrž je důsledkem osobního rozhodnutí autora o (konečné) podobě jeho díla a je součástí jeho tvůrčí svobody v oblasti literární, jiné umělecké nebo vědecké. Proto se autorskoprávní ochrana vztahuje (při splnění zákonem stanovených pojmových znaků díla) i na jednotlivé části díla vyjádřené v objektivně vnímatelné podobě (např. formou náčrtu, skici, výkresu či jinak).

25. Pro posouzení projednávané věci je proto významné, zda výtvoř, jejichž autorskoprávní ochrany se žalobce v projednávané věci domáhá, splňují (samostatně) pojmové znaky díla ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona, ať už v podobě díla dokončeného nebo jeho některé vývojové fáze či části (ve spojení s § 2 odst. 3 autorského zákona).

26. Proto dospěl-li odvolací soud v souladu se shora uvedenými judikatorními východisky k závěru, že pojmové znaky díla ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona splňují části vzhledu výrobků uváděných žalovanými na trh (skleněných váz) v podobě sklářských výbrusů znázorněných (ať už formou technických výkresů nebo jiným objektivním vyjádřením podoby těchto výtvořů) ve výroku rozsudků soudů (dekory Páv a Gotika), jejichž autorskoprávní ochrany se žalobce domáhal, nebylo pro posouzení věci dále významné, zda tyto výtvoř (z oboru užitého umění) představují samy o sobě díla ve smyslu (obsahově a formálně) ucelených tvůrčích celků ve smyslu autorova svobodného tvůrčího rozhodnutí o dokončenosti jeho díla, nebo se jedná pouze o jednotlivé vývojové fáze či části díla.

27. Z napadeného rozhodnutí zároveň plyne, že odvolací soud (i přes ne zcela formulačně přesné vyjádření svých důvodů) nezaložil své rozhodnutí na závěru o neexistenci autorského práva žalobce k výtvořům (z oboru užitého umění) spočívajícím v předmětných sklářských výbrusech (v podobě dekorů Páv a Gotika), jejichž ochrany se žalobce v řízení domáhal, stejně jako neuzavřel, že by z tohoto důvodu nemohly být po právu delikt ní nároky žalobce z této ochrany. Ostatně sám odvolací soud ve svém rozhodnutí uvedl, že odlišnost jeho úvah vůči důvodům rozhodnutí soudu prvního stupně nemá v tomto směru vliv na správnost závěru o porušení autorského práva žalobce.

28. Proto dospěl-li odvolací soud k závěru o existenci autorskoprávní ochrany k výtvořům, jež žalobce ve své žalobě učinil předmětem řízení, nikterak se od shora uvedené ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu neodchýlil.

29. Pokud žalovaná 1) v této souvislosti namítá, že odvolací soud nesprávně posoudil potřebnou míru individualizace výtvořů, jejichž autorskoprávní ochrany se žalobce domáhá, překládá dovolacímu soudu pouhou polemiku s právním posouzením odvolacího soudu o splnění znaků autorskoprávní ochrany těchto výtvořů, aniž by zároveň dovolacímu soudu předložila otázku hmotného nebo procesního práva, kterou by se v této souvislosti mohl zabývat. Pouhá polemika dovolatele s právním posouzením věci provedeným odvolacím soudem s tím, že toto právní posouzení má být jiné, nepředstavuje řádné vymezení předpokladů přípustnosti dovolání ve smyslu § 241a odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 237 o. s. ř. (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod č. 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

30. K tomu pak lze doplnit, že dovolací soud ve svém rozhodování dospěl k závěru, podle kterého podmínka jedinečnosti autorského díla podle § 2 odst. 1 autorského zákona odpovídá i pojmu neopakovatelnosti díla a tvůrčí činnost nespočívá ve vynalezení, kdy stejného výsledku (řešení) lze dosáhnout různými individuálními postupy, ani nespočívá v objevení toho, co již objektivně existovalo, ale nebylo známo. Proto nelze tvůrčí činnost ve smyslu zákona charakterizovat jako činnost technickou apod. (srov. například rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 739/2007, nebo ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 360/2015).

31. Předmětem autorského práva proto nemůže být to, co existuje bez ohledu na tvůrčí činnost autora (např. fakta), nebo to, co je předem do té míry objektivně determinováno, že pro autorskou tvůrčí činnost nezbyvá již dostatečný prostor, takže při splnění určitých podmínek by mohly nezávisle na sobě k témuž výsledku dospět různé osoby. Předmětem autorskoprávní ochrany není myšlenkový obsah sám o sobě (např. vyřešení určitého problému, jako tomu je u ochrany vynálezu nebo průmyslového vzoru), nýbrž výlučně jeho tvůrčí ztvárnění v autorskoprávním smyslu. Rovněž není možné přiznat samostatnou autorskoprávní ochranu volným prvkům, které spadají do „obecného fondu“ (též jako „domaine public“ či v systému angloamerického práva jako „public

domain“). Mezi „obecný fond“ patří vše, co je obecně užíváno z hlediska obsahu, formy i vyjadřovacích prostředků, jakož i vše, co je již objektivně předurčeno (např. přírodními zákony). Není přitom významné, zda si autor plně uvědomuje, že čerpá z „obecného fondu“, anebo zde působí kolektivní nevědomí, různá informační pole apod. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2023/2019, uveřejněný pod číslem 5/2022 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

32. Vždy však záleží na konkrétních okolnostech té které věci, jež budou pro soud individuálním a do jiných věcí těžko přenositelným východiskem pro posouzení, zda se bude v dané věci jednat o dílo, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona či nikoli (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2023, sp. zn. 23 Cdo 1260/2022, a tam citovanou judikaturu).

33. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se přitom podává, že se odvolací soud podrobně zabýval individuálními specifickými okolnostmi projednávané věci. Pokud odvolací soud na základě konkrétních skutkových zjištění (jež dovolacímu přezkumu nepodléhají, srov. § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř.) zohlednil, že předmětné výtvořby žalobce závisí v osobních vlastnostech tvůrce, bez nichž by nebylo uměleckého díla dosaženo, přičemž jedinečnost výsledku tvůrčí činnosti žalobce vyplývá z unikátní kompozice a kombinace klasických brusičských prvků bohatého brusu dekorů prezentovaných na sklářských výrobcích, lze uzavřít, že odvolací soud se od shora uvedené rozhodovací praxe dovolacího soudu při posouzení otázky výkladu jedinečnosti výsledku tvůrčí činnosti autora jako podmínky autorského díla vzhledem k individuálním poměrům projednávané věci neodchýlil. Jinak řečeno, konkrétním úvahám odvolacího soudu založeným na individuálním posouzení zjištěných okolností projednávané věci nelze jejich nesoulad s dosavadní rozhodovací praxí dovolacího soudu v tomto směru vytknout.

34. Přípustnost dovolání nezakládá ani námitka žalované 1) o rozporu rozhodnutí odvolacího soudu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2616/2013, neboť toto rozhodnutí dovolacího soudu se týká významu znaleckého posudku vypracovaného vyloučeným znalcem, a tudíž na poměry projednávané věci nedopadá.

35. Rovněž tvrzený rozpor s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06, přípustnost dovolání nezakládá, neboť odvolací soud se od citovaného nálezu neodchýlil, když důkaz znaleckým posudkem hodnotil v souladu se závěry citovaného nálezu. Svoji argumentací [tedy že se znalec vyjadřoval k otázkám právním, což žalovaná 1) dovozuje z toho, že soud převzal stanovisko znalce do textu rozhodnutí, a že se jedná o první posudek znalce v oblasti broušeného skla, když se doposud zabýval plochým, užitkovým a stavebním sklem] žalovaná 1) zpochybňuje hodnocení důkazů odvolacím soudem a následně zjištěný skutkový stav. Nejvyšší soud již mnohokrát judikoval, že hodnocení důkazů odvolacím soudem není způsobilé založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. V souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu hodnotí soud znalecký posudek jako každý jiný důkaz podle § 132 o. s. ř., jen s tím rozdílem, že odborné závěry v něm obsažené nepodléhají jeho hodnocení, neboť soud nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů. Zkoumá tedy přesvědčivost posudku co do jeho úplnosti, logického odůvodnění vyslovených závěrů a koherence s ostatními provedenými důkazy. Hodnocení důkazu znaleckým posudkem spočívá v uvážení, zda jsou závěry posudku náležitě odůvodněny a podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení (srov. například stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 23. 12. 1980, sp. zn. Pls 3/80, uveřejněné pod č. 1/1981 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29 Cdo 1306/2019, nebo jeho usnesení ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3498/2019, ze dne 15. 4. 2020, sp. zn. 25 Cdo 3376/2019, a ze dne 24. 6. 2020, sp. zn. 22 Cdo 1129/2020).

36. Odvolací soud se neodchýlil od závěrů shora citované judikatury dovolacího soudu ani Ústavního soudu, neboť v nich uvedených hledisek hodnocení znaleckého posudku se v přezkoumávané věci odvolací soud přidržel, a na takto zjištěném skutkovém základu učinil právní posouzení o existenci autorskoprávní ochrany výtvorů žalobce. Pouhý nesouhlas žalované 1) s tím, jak odvolací soud hodnotil znalecký posudek, nemůže přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. založit.

37. Namítá-li pak žalovaná 1) nesprávnost rozsahu tzv. zápůrčích nároků, které odvolací soud shledal opodstatněnými vzhledem k povaze výtvorů, jejichž autorskoprávní ochrany se žalobce domáhal a u nichž odvolací soud shledal splnění pojmových znaků díla ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona, není závěr odvolacího soudu v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu.

38. Z ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu plyne, že právo domáhat se zdržení určitého jednání má preventivní povahu a jeho uplatněním se dotčená osoba brání proti tomu, aby se jednání, jímž jsou poškozena (popř. jiným zákonem vymezeným způsobem dotčena) její práva, opakovalo, nebo aby bylo pokračováno v takovém jednání, popř. odvrací hrozbu, že by k takovému jednání mohlo dojít. Proto lze povinnost odpovídající tomuto právu uložit žalovanému pouze tehdy, pokud se žalovaný protiprávního jednání stále dopouští, resp. hrozí pokračování či opakování tohoto jednání (srov. například rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 10. 3. 1939, sp. zn. Rv I 662/38, uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí nejvyššího soudu československé republiky ve věcech občanských pod č. 17256/1939, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2013, sp. zn. 23 Cdo 3893/2010).

39. Proto dospěl-li odvolací soud na základě skutkových zjištění (jež dovolacímu přezkumu nepodléhají, srov. § 241a odst. 1 o. s. ř.) o způsobu nakládání žalované 1) s předmětnými výrobky k závěru, že zde existuje důvodná obava z budoucího porušování autorských práv žalobce k jeho autorskoprávně chráněným výtvorům ze strany žalované 1) (právě) prostřednictvím činností specifikovaných ve výroci napadeného rozsudku (tj. prostřednictvím tam vymezených výrobků a způsobů nakládání s nimi), pak se odvolací soud v tomto směru od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu neodchýlil.

40. Závěr odvolacího soudu o povaze předmětných výtvorů žalobce a o existenci důvodné obavy z jednání žalované 1) v sobě neobsahuje ani žádný extrémní nesoulad ve vztahu k provedeným důkazům, resp. není zde nesoulad ani mezi právními závěry odvolacího soudu a jeho skutkovými zjištěními, neboť právní posouzení věci odvolacím soudem se v tomto ohledu odvíjí od výsledku hodnocení provedených (a v rozsudcích odvolacího soudu a soudu prvního stupně popsanych) důkazů a nejedná se tak o projev svévole či excesu na poli dokazování a právního posouzení věci, jímž by mohlo být porušeno právo dovolatelky na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

41. Co se týče dovolatelčiny otázky (ii) týkající se právního posouzení splnění předpokladů pro poskytnutí ochrany proti nekalé soutěži parazitováním na pověsti žalobce a jeho výrobků, ani tato otázka přípustnost dovolání nezakládá. Žalovaná 1) především předkládá dovolacímu soudu pouze polemiku s právním posouzením věci odvolacím soudem, když tvrdí, že v její prodejně žalobce nebyl známý a nemohlo tak dojít k parazitování na jeho pověsti, neboť tato pověst je mezi zákazníky neexistující. Z toho žalovaná 1) dovozuje, že nemohlo dojít k žádné újmě na straně žalobce a nemohlo tak dojít k narušení hospodářské soutěže. V této souvislosti nicméně žalovaná 1) pouze opakuje svou dosavadní argumentaci a nepředkládá dovolacímu soudu žádnou otázku hmotného či procesního práva, na níž by rozhodnutí odvolacího soudu záviselo. Nadto předkládá dovolacímu soudu své právní posouzení, které se zakládá na odlišných skutkových základech, než k jakým dospěl odvolací soud v napadeném rozhodnutí. Zpochybnění právního posouzení věci, vychází-li z jiného skutkového stavu, než který zjistil odvolací soud, ovšem není způsobitelným dovolacím důvodem. Žalovaná 1) totiž v dovolání nezpochybňuje právní posouzení věci, jestliže předkládá vlastní skutkovou verzi odlišnou od té, která byla podkladem rozhodnutí odvolacího soudu. Jak již uvedeno shora, skutkový stav věci, jak

byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nemůže být zpochybněn (srov. § 241a odst. 1 o. s. ř.) a Nejvyšší soud z něj vychází. Uvedená námitka tak přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. založit nemůže.

42. Kromě toho lze připomenout, že v případě nároků, jejichž opodstatněnost byla odvolacím soudem shledána na základě ochrany autorského práva žalobce, nemůže žádná právní otázka týkající se (souběžného) právního posouzení jednání žalované 1) jako jednání v nekalé soutěži přípustnost dovolání založit, neboť na takové otázce rozhodnutí odvolacího soudu (výlučně) nezávisí.

43. Nejvyšší soud ve své ustálené rozhodovací praxi dospěl k závěru, dle kterého spočívá-li rozhodnutí odvolacího soudu na posouzení více právních otázek, z nichž každé samo o sobě vede k zamítnutí žaloby, či naopak k vyhovění návrhu na zahájení řízení, není dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. přípustné, jestliže řešení některé z těchto otázek nebylo dovoláním zpochybněno nebo jestliže některá z těchto otázek nesplňuje předpoklady vymezené v § 237 o. s. ř. Zpochybnění jen některých z právních závěrů, na nichž je rozhodnutí odvolacího soudu současně založeno, se při vázanosti odvolacího soudu uplatněnými dovolacími důvody a jejich obsahovým vymezením totiž nemůže nijak projevit v poměrech dovolatele, neboť ob stojí-li rovněž souběžně zastávaný právní závěr, na němž rozhodnutí také spočívá, nelze dosáhnout zrušení napadeného rozhodnutí odvolacího soudu. To platí i tehdy, nemohl-li být některý z těchto závěrů podroben dovolacímu přezkumu proto, že nebyl dovoláním dotčen, nebo proto, že otázka týkající se tohoto závěru nesplňuje předpoklady vymezené v ustanovení § 237 o. s. ř. (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2011, sp. zn. 29 Cdo 1268/2011, ze dne 23. 10. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2303/2013, ze dne 23. 4. 2015, sp. zn. 29 Cdo 1170/2015, ze dne 19. 9. 2017, sp. zn. 29 Cdo 5469/2016, ze dne 28. 3. 2017, sp. zn. 27 Cdo 529/2017).

44. Jinak řečeno, ob stojí-li jeden z důvodů, na nichž odvolací soud své rozhodnutí založil, nemůže žádný další dovolací důvod naplnit podmínky přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., neboť ani odlišné vyřešení takto vymezeného předmětu dovolacího řízení by se nemohlo v poměrech dovolatele nijak projevit, což činí jeho dovolání i ve zbylém rozsahu nepřipustným (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. 29 Odo 663/2003, uveřejněné pod číslem 48/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

45. Nepodařilo-li se tedy žalované 1) dovoláním úspěšně zpochybnit závěr odvolacího soudu o důvodnosti nároků žalobce z autorskoprávní ochrany, nemůže přípustnost dovolání založit v tomto rozsahu ani odvolacím soudem případně nesprávné právní řešení otázek týkajících se posouzení jednání žalované 1) jako (souběžného) jednání v nekalé soutěži.

46. Dovolání žalované 1) není přípustné ani pro řešení otázky (iii) promlčení práva na poskytnutí informací dle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona, neboť žalovaná 1) svým dovoláním nenapadla rozsudek odvolacího soudu v té části, ve které bylo o tomto právu žalobce vůči žalované 1) odvolacím soudem rozhodnuto (tj. v té části prvního výroku rozsudku odvolacího soudu, kterou byl potvrzen výrok X rozsudku soudu prvního stupně). Proto na této otázce rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, v jakém bylo napadeno dovoláním žalované 1), nezávisí.

Přípustnost dovolání žalované 4)

47. Otázka (iv) žalované 4), tedy otázka posouzení výrobků žalobce jako autorských děl, je totožná s otázkou (i) žalované 1), a to včetně citované judikatury, dovolací soud tedy odkazuje na shora uvedené odůvodnění, přičemž uzavírá, že tato otázka přípustnost dovolání nezakládá, neboť při jejím posouzení se odvolací soud neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Ve vztahu k námitce žalované 4) ohledně nesouhlasu s hodnocením znaleckého posudku odvolacím soudem, v němž se dovolání žalované 4) shoduje s těmito námitkami v dovolání žalované 1), dovolací soud

rovněž odkazuje na shora uvedené odůvodnění.

48. Žalovaná 4) dále prostřednictvím své otázky (v) namítala, že ve vztahu k ní odvolací soud při posouzení nekalosoutěžního jednání spočívajícího v označení výrobků jménem fiktivního autora nevedl žádné dokazování, a že závěr odvolacího soudu o užívání tohoto označení žalovanou 4) tak nemá oporu ve skutkových zjištěních. V této souvislosti dovolací soud zejména podotýká, že žádný z výroků odvolacího soudu (či soudu prvního stupně), neuložil žalované 4) jakoukoliv povinnost ve spojitosti s označením výrobků jménem fiktivního autora [na rozdíl od žalované 1) a 2), kterým takové povinnosti uloženy byly]. Uvedená argumentace odvolacího soudu (ač označená jako směřující k „žalovaným“) se zjevně týká pouze žalované 1) a žalované 2), a tudíž tato otázka přípustnost dovolání žalované 4) nezakládá.

49. Pokud žalovaná 4) prostřednictvím této otázky namítá, že vůči ní nebylo prokázáno nekalosoutěžní jednání jako celek, stejně jako nebyla zjištěna újma, která by žalobci v souvislosti s jednáním žalované 4) hrozila, pak i pro žalovanou 4) platí shora uvedený závěr, že na takto formulované otázce rozhodnutí odvolacího soudu (výlučně) nezávisí, neboť důvodnost jí uložených povinností je opodstatněna (dovoláním úspěšně nezpochybněnými) nároky žalobce z autorskoprávní ochrany.

50. Shodně lze i ve vztahu k dovolání žalované 4) uzavřít, že závěr odvolacího soudu o uložení tzv. zápůrčích nároků, které odvolací soud shledal opodstatněnými, není v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu, založil-li odvolací soud svůj závěr na zjištění [vzhledem k postoji žalované 4) v průběhu řízení a její žádosti o dotace k Ministerstvu průmyslu a obchodu z roku 2021], že zde existuje důvodná obava z budoucího porušování autorských práv žalobce k jeho autorskoprávně chráněným výtvorům ze strany žalované 4) (právě) prostřednictvím činností specifikovaných ve výročí napadeného rozsudku (tj. prostřednictvím tam vymezených výrobků a způsobů nakládání s nimi).

51. Svoji rozsáhlou argumentací rozporující závěr odvolacího soudu o tom, že zde existuje důvodná obava z možného dalšího zásahu do autorského práva žalobce, žalovaná 4) ve skutečnosti zpochybňuje skutkový stav tak, jak jej zjistil odvolací soud. Jak již uvedeno shora, námitkami, jež se týkají správnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání založit nelze, když důvodem podání dovolání může být jen nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem, na němž spočívá jeho rozhodnutí (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), vycházející ze skutkového stavu, který přezkumu dovolacího soudu nepodléhá. Pouhý odlišný názor dovolatele na to, jaké skutečnosti lze mít na základě provedených důkazů za prokázané, popřípadě zda provedené důkazy stačí k prokázání relevantních skutečností, není s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.) způsobilý zpochybnit zjištěný skutkový stav ani z něj vycházející právní posouzení odvolacího soudu (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. 23 Cdo 3493/2019).

52. Stejně jako v případě žalované 1) lze uvést, že závěr odvolacího soudu o existenci této důvodné obavy z jednání žalované 4) v sobě neobsahuje žádný extrémní nesoulad ve vztahu k provedeným důkazům, resp. není zde nesoulad ani mezi právními závěry odvolacího soudu a jeho skutkovými zjištěními, neboť právní posouzení věci odvolacím soudem se v tomto ohledu odvíjí od výsledku hodnocení provedených (a v rozsudcích odvolacího soudu a soudu prvního stupně popsaných) důkazů a nejedná se tak o projev svévole či excesu na poli dokazování a právního posouzení věci, jímž by mohlo být porušeno právo dovolatelky na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

53. Námitka žalované 4), že rozhodnutí odvolacího soudu v některých částech postrádá řádné a srozumitelné odůvodnění, přípustnost dovolání nezakládá, neboť žalovaná 4) touto námitkou uplatňuje vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozsudku odvolacího soudu. Žalovaná 4)

touto námitkou nepředkládá žádnou právní otázku, na jejímž vyřešení napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí, nýbrž tvrdí tím jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k níž může dovolací soud přihlédnout pouze tehdy, je-li dovolání přípustné (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.). Podle § 237 o. s. ř. přípustnost dovolání může založit jen skutečnost, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, tedy otázky právní, kterými nejsou námitky dovolatele ke konkrétnímu procesnímu postupu soudu. Vada řízení sama o sobě přípustnost dovolání nezakládá (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3500/2019, uveřejněný pod číslem 46/2021 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a dále usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 1453/2014, ze dne 4. 2. 2015, sp. zn. 23 Cdo 4905/2014, či ze dne 20. 2. 2018, sp. zn. 32 Cdo 3295/2017).

54. Dovolání žalované 4) je však přípustné pro řešení otázky promlčení práva na poskytnutí informací dle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona, neboť tato otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena.

IV. Důvodnost dovolání a právní úvahy dovolacího soudu

55. Dovolání žalované 4) není důvodné, neboť rozhodnutí odvolacího soudu při vyřešení této otázky nespočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

56. Právní posouzení věci je činnost soudu spočívající v podřazení zjištěného skutkového stavu pod hypotézu (skutkovou podstatu) vyhledané právní normy, jež vede k učinění závěru, zda a komu soud právo či povinnost přizná, či nikoliv.

57. Nesprávným právním posouzením věci je obecně omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutková zjištění), tj. jestliže věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

58. Podle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona (ve znění účinném od 20. 4. 2017) autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasaženo nebo jehož právu hrozí neoprávněně zasah, se může domáhat zejména sdělení údajů o způsobu a rozsahu neoprávněného užití, o původu neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla, o způsobu a rozsahu jejího neoprávněného užití, o její ceně, o ceně služby, která s neoprávněným užitím díla souvisí, a o osobách, které se neoprávněného užití díla účastní, včetně osob, kterým byly předmětné rozmnoženiny či napodobeniny díla určeny za účelem jejich poskytnutí třetí osobě, a rovněž informací o skutečnostech rozhodných pro výši odměny podle § 24 a 25; práva na informace podle tohoto ustanovení se autor může domáhat vůči osobě, která do jeho práva neoprávněně zasáhla nebo je neoprávněně ohrozila, a dále zejména vůči osobě, která 1. má nebo měla v držení neoprávněně zhotovenou rozmnoženinu či napodobeninu díla za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu, 2. využívá nebo využívala za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu službu, která neoprávněně zasahuje nebo zasahovala do práva autora nebo je neoprávněně ohrožuje nebo ohrožovala, 3. poskytuje nebo poskytovala za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu službu užívanou při činnostech, které neoprávněně zasahují do práva autora nebo je neoprávněně ohrožují, 4. byla označena osobou uvedenou v bodě 1, 2 nebo 3 jako osoba, která se účastní pořízení, výroby nebo distribuce rozmnoženiny či napodobeniny díla anebo poskytování služeb, které neoprávněně zasahují do práva autora nebo je neoprávněně ohrožují, nebo 5. je osobou povinnou podle § 24 odst. 6 nebo § 25 odst. 2.

59. Citovaným ustanovením autorského zákona došlo k provedení (zejména) čl. 8 odst. 1 směrnice

Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (dále jen „směrnice 2004/48/ES“), který stanoví, že členské státy zajistí, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídít, že informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, musí poskytnout porušovatel nebo každá jiná osoba tam uvedená.

60. Podle odstavce 21 odůvodnění směrnice 2004/48/ES právo na informace umožňuje získání přesných informací o původu zboží nebo služeb, kterými jsou porušována práva, distribučních kanálech a totožnosti třetí osoby zúčastněné na porušení práva.

61. Soudní dvůr ve svém rozhodování dospěl k závěru, podle kterého právo na informace zakotvené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48/ES je nástrojem k účinnému výkonu základního práva na vlastnictví, jehož součástí je právo duševního vlastnictví chráněné v čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (jež má na základě čl. 6 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii, ve znění Lisabonské smlouvy ze dne 13. 12. 2007 pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství, vyhlášené pod č. [111/2009](#) Sb. m. s., stejnou sílu jako zakládací smlouvy). Toto právo na informace tak nositeli práva duševního vlastnictví umožňuje identifikovat toho, kdo právo nositele porušuje, a učinit další potřebné kroky k ochraně tohoto práva, např. podání návrhů na předběžná opatření podle čl. 9 odst. 1 a 2 směrnice 2004/48/ES nebo na náhradu škody podle článku 13 této směrnice. Nositel práva duševního vlastnictví by totiž bez úplné znalosti rozsahu porušení tohoto svého práva nebyl schopen určit nebo přesně vyčíslit škodu, na jejíž náhradu by měl z důvodu tohoto porušení nárok. Z tohoto důvodu není namístě omezit výkon práva na informace zakotveného v čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48/ES na řízení, v nichž má být vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví (srov. rozsudky Soudního dvora ze dne 16. 7. 2015, ve věci Coty Germany GmbH proti Stadtparkasse Magdeburg, C-580/13, a ze dne 18. 1. 2017, ve věci NEW WAVE CZ, a.s. proti ALLTOYS, spol. s r.o., C-427/15).

62. Dovolací soud ve svém rozhodování formuloval k výkladu právní úpravy v § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona závěr, podle kterého účelem práva na informace podle tohoto ustanovení je (rovněž) umožnit autorovi (resp. majiteli práv s autorským právem souvisejícího) zjistit (neoprávněné) užití jeho díla a identifikovat toho, kdo jeho právo porušuje, a učinit další potřebné kroky k ochraně jeho práva. V tuzemské právní úpravě je zakotvena hmotněprávní (deliktně závazková) povaha tohoto práva, jak zřetelně plyne z ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona, proto jeho vznik a trvání nejsou závislé na existenci jakéhokoli soudního řízení (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2017, sp. zn. 23 Cdo 2765/2012, uveřejněný pod číslem 121/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

63. Proto též soudní rozhodnutí o tomto nároku má povahu (pouze) deklaratorní, tedy rozhodnutí o hmotném subjektivním právu, které existovalo (trvalo) již před vydáním rozhodnutí, a jež tudíž nemá vliv na existenci hmotněprávních práv a povinností mezi účastníky řízení (srov. obdobně například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 1997, sp. zn. 3 Cdo 1121/96, a jeho rozsudek ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1840/2021, uveřejněný pod číslem 78/2023 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo jeho usnesení ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. 33 Odo 65/2005).

64. Z důvodové zprávy k návrhu autorského zákona (sněmovní tisk č. 443/0, 3. volební období Poslanecké sněmovny Parlamentu, 1998-2002), stejně jako z důvodové zprávy k návrhu jeho novelizace zákonem č. [216/2006](#) Sb. (sněmovní tisk č. 1111/0, 4. volební období Poslanecké sněmovny Parlamentu, 2002-2006), jímž došlo k doplnění stávající úpravy podle požadavků směrnice 2004/48/ES, přitom plyne, že právo na informace podle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona je právem stanoveným k ochraně samotného autorského práva (a obdobně k ochraně práv s autorským právem souvisejících a přiměřeně k ochraně zvláštního práva pořizovatele databáze) na základě

závazků plynoucích z mezinárodního práva a v souladu s právem unijním.

65. Nelze proto opomenout, že základní právo na vlastnictví, jehož součástí jsou práva vlastnictví duševního, jako je autorské právo [viz v tomto smyslu rozsudek SDEU ze dne 12. 9. 2006, Laserdisken ApS proti Kulturministeriet, C-479/04, a ze dne 29. 1. 2008, Productores de Música de España (Promusicae) proti Telefónica de España SAU, C-275/06], i základní právo na účinnou soudní ochranu představují obecné zásady práva Společenství (srov. například rozsudky Soudního dvora ze dne 12. 7. 2005, Alliance for Natural Health a další proti Secretary of State for Health, C-154/04 a C-155/04, a ze dne 13. 3. 2007, Unibet proti Justitiekanslern, C-432/05).

66. Vlastnické právo spadá rovněž pod ochranu článku 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a patří mezi základní lidská práva a svobody (obdobně dle čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášeného pod č. [209/1992](#) Sb.). Dle čl. 1 Listiny jsou základní práva a svobody nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

67. Nepromlčitelnost vlastnického práva je pak ve shodě s Listinou stanovena v § 614 o. z. Nepromlčitelnost vlastnického práva je výjimkou z obecného pravidla promlčení majetkových práv ve smyslu § 611 o. z.

68. Vzhledem k nepromlčitelnosti vlastnického práva může vlastník za účelem jeho ochrany požadovat vydání věci na tom, kdo mu ji neprávem zadržuje, a odstranění jiných zásahů do svého vlastnického práva či jeho rušení na tom, kdo neprávem do jeho vlastnického práva zasahuje nebo je ruší, aniž by žalovaný v soudním řízení mohl úspěšně uplatnit námitku promlčení [srov. například rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 21. 3. 1975, sp. zn. 2 Cz 3/75, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2490/2000, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 28 Cdo 2649/2006, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2011, sp. zn. 28 Cdo 546/2011, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. 26 Cdo 224/2011, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2014, sp. zn. 22 Cdo 3309/2012, či rozsudek ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. 28 Cdo 390/2021].

69. Jako právo duševního vlastnictví se obdobně nepromlčuje ani samotné absolutní autorské právo, včetně výlučných majetkových práv autorských tvořících jeho součást (srov. § 10 a § 26 odst. 1 autorského zákona). [Srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 739/2007, ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 360/2015, nebo jeho usnesení ze dne 31. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 733/2016. Srov. shodný závěr v odborné literatuře, byť na základě částečně odlišných důvodů, HOLCOVÁ, I., KŘEŠŤANOVÁ, V. § 26. In HOLCOVÁ, I. a kol. Autorský zákon a předpisy související (včetně mezinárodních smluv a evropských předpisů). Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 271, či TELEČ, I., TŮMA, P. Autorský zákon. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 336, když podle právní úpravy účinné od 1. 12. 2000 není absolutní autorské právo zákonem vymezeno jako nedílný osobněmajetkový celek, nýbrž jako soubor práv osobnostních a práv majetkových. Srov. též důvodovou zprávu k návrhu autorského zákona.]

70. Tudíž se (obdobně jako v případě práva vlastnického) nepromlčují ani práva stanovená na ochranu absolutního autorského práva jako takového. A to (obdobně jako v případě práva vlastnického) oproti jednotlivým majetkovým právům (pohledávkám) vyplývajícím ze závazků vznikajících při výkonu autorského práva, ať už závazků z uzavřené smlouvy (zpravidla typové smlouvy licenční), závazků ex lege (zpravidla v podobě práva na zaplacení odměny) či závazků z deliktu majetkové či nemajetkové újmy nebo z nabytí bezdůvodného obohacení, jež promlčení podléhají.

71. Jak zdůvodněno shora, právem stanoveným na ochranu absolutního autorského práva jako takového je i právo na poskytnutí informací podle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona, neboť jeho

účelem je (především) umožnit autorovi zjistit okolnosti rušení jeho absolutního autorského práva (neoprávněným užitím jeho díla), a identifikovat toho, kdo jeho právo porušuje, a učinit další potřebné kroky k ochraně tohoto práva. Stejně jako v případě (účelově obdobných) práv autora domáhat se zdržení se jednání ohrožujícího či porušujícího autorské právo podle § 40 odst. 1 písm. b) autorského zákona (tzv. zápůrčí či negatorní nárok) a domáhat se odstranění následků takového zásahu podle § 40 odst. 1 písm. d) autorského zákona (tzv. odstraňovací či restituční nárok) směřuje rovněž právo na poskytnutí informací svým účelem k zachování či obnovení nerušeného stavu absolutního autorského práva, a tudíž se stejně jako uvedená práva (obdobně jako tomu je v případě práv na ochranu vlastnického práva) nepromlčuje (k povaze uvedených práv a podmínkám jejich uplatnění srov. například rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 10. 3. 1939, sp. zn. Rv I 662/38, uveřejněné pod č. 17256/1939 Sbírký rozhodnutí nejvyššího soudu československé republiky ve věcech občanských, či rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2013, sp. zn. 23 Cdo 3893/2010, a ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 23 Cdo 2939/2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2793/2020, uveřejněný pod číslem 61/2022 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1840/2021, uveřejněný pod číslem 78/2023 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, či jeho usnesení ze dne 29. 2. 2024, sp. zn. 23 Cdo 3231/2023).

72. Ze shora uvedených důvodů lze proto uzavřít, že právo autora na poskytnutí informací podle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona se nepromlčuje.

73. Oproti názoru odvolacího soudu však důvod nepromlčitelnosti tohoto práva nespočívá v tom, že by se nejednalo o právo majetkové, když sama nepeněžitá povaha požadovaného plnění nečiní z tohoto práva právo nemajetkové (k tomu srov. vymezení pojmu majetku podle § 495 o. z.). Nepromlčitelnost tohoto práva tedy není důsledkem jeho nemajetkové (osobněprávní) povahy, nýbrž je dána jeho účelem sloužícím k ochraně samotného absolutního autorského práva, jež se jako takové (obdobně jako právo vlastnické) nepromlčuje, a tudíž se nepromlčují ani práva stanovená k jeho ochraně (proti rušivým zásahům do něj).

74. To však zároveň neznamená, že by toto právo bylo možno úspěšně uplatnit z časového hlediska zcela neomezeně. To je dáno jak samotným (zákonem omezeným) trváním absolutního autorského práva, jde-li jak o výlučná autorská práva osobnostní (srov. § 11 odst. 4 autorského zákona), tak o výlučná autorská práva majetková (srov. § 27 autorského zákona), tak především shora uvedeným účelem, ke kterému toto právo slouží, což je třeba zohlednit vždy podle konkrétních okolností věci a vzhledem k okruhu požadovaných informací (obdobně jako tomu je v případě podmínek pro uplatnění tzv. zápůrčího či odstraňovacího nároku). Autor se tudíž nemůže domáhat poskytnutí takových informací, které (již) nemohou za daných okolností sloužit k účinné ochraně jeho autorského práva (před neoprávněným užitím jeho díla, včetně řádného uplatnění nároků vyplývajících z takového neoprávněného užití), a jednalo by se tak v tomto smyslu pouze o samoučelný výkon jeho subjektivního práva.

75. Stejně jako v případě jiných soukromých práv není ani právo na poskytnutí informací podle § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona vyňato z obecného pravidla, že zjevné zneužití soukromých práv nepožívá právní ochrany ve smyslu § 8 o. z. (k tomu srov. obdobně též závěry vyjádřené v již shora citovaném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1840/2021, uveřejněném pod číslem 78/2023 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek). Ostatně unijní právo rovněž stanoví, že opatření, řízení a nápravná opatření podle směrnice 2004/48/ES musí být používána způsobem, který poskytuje záruky proti jejich zneužití (srov. čl. 3 odst. 2), což je třeba posoudit i ve vztahu k uplatnění práva na poskytnutí informací, a to vždy podle konkrétních okolností věci [srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 17. 6. 2021, Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited proti Telenet BVBA, C-597/19].

76. Dospěl-li tedy odvolací soud k závěru (byť na základě částečně odlišných důvodů), že právo autora na poskytnutí informací podle 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona se nepromlčuje, je jeho rozhodnutí správné.

77. K tomu je pak třeba doplnit, že dovolacímu soudu nevznikla povinnost předložit předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (ve znění Lisabonské smlouvy ze dne 13. 12. 2007 pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství, vyhlášené pod č. [111/2009](#) Sb. m. s.), neboť unijní právo problematiku promlčení práv k ochraně duševního vlastnictví neupravuje. Ta se řídí vnitrostátním právem, při jehož použití musí být dodrženy zásady rovnocennosti a efektivity (srov. například rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 2. 2014, ve věci H. Gautzsch Großhandel GmbH & Co. KG proti Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH, C-479/12). V řízení tak nevyvstala žádná otázka unijního práva, jejíž řešení by bylo významné pro rozhodnutí ve věci samé a jež by tak zakládala povinnost dovolacího soudu položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru (k tomu srov. zejména usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010 ve věci sp. zn. 31 Cdo 2325/2008, uveřejněné pod číslem 29/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek; k výkladu unijnímu srov. zejména rozsudky Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, ve věci Srl CILFIT a další a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministero della sanità, 283/81, a ze dne 15. 9. 2005, ve věci Intermodal Transports BV proti Staatssecretaris van Financiën, C-495/03).

78. Vzhledem k tomu, že dovolací soud shledal dovolání žalované 4) přípustným, posoudil rovněž, zda řízení trpí vadami podle § 242 odst. 3 o. s. ř., a shledal, že řízení před soudy obou stupňů takovými vadami netrpí.

79. A to ani žalovanou 4) namítanou vadou řízení spočívající v tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku odvolacího soudu. Otázka, za jakých okolností je možno považovat rozhodnutí odvolacího soudu za nepřezkoumatelné, byla v rozhodování dovolacího soudu již vyřešena a rozhodovací praxe dovolacího soudu se ustálila v závěru, že měřítkem toho, zda lze v dovolacím řízení považovat rozhodnutí odvolacího za přezkoumatelné, je především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě využít dovolání jako opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí. I když rozhodnutí odvolacího soudu nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nejsou podle obsahu dovolání na újmu práv účastníků řízení. Rozhodnutí odvolacího soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů tehdy, když vůči němu nemůže účastník, který s rozhodnutím nesouhlasí, náležitě formulovat důvody dovolání, a ani soud rozhodující o tomto opravném prostředku nemá náležité podmínky pro zaujetí názoru na věc. Nelze pokládat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí, u něhož je všem účastníkům nepochybné, jak a proč bylo rozhodnuto (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3814/2015).

80. Kromě toho Ústavní soud opakovaně vysvětlil, že není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. III. ÚS 3122/09).

81. Z obsahu dovolacích důvodů formulovaných žalovanou 4) vyplývá, že jí bylo zřejmé, na základě jakých důvodů založených na ochraně práv podle autorského zákona dospěl odvolací soud k závěru o důvodnosti nároků žalobce vůči žalované 4), a tudíž napadené rozhodnutí vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti netrpí.

V. Závěr

82. Vzhledem k tomu, že dovolání žalované 1) není přípustné, Nejvyšší soud je podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl. Obdobně Nejvyšší soud odmítl dovolání žalované 4) v rozsahu, ve kterém její dovolání není přípustné.

83. V rozsahu, v jakém je dovolání žalované 4) přípustné, je napadené rozhodnutí odvolacího soudu při řešení předložené otázky hmotného práva ze shora uvedených důvodů správné a dovolání tedy není důvodné. Nejvyšší soud je proto v souladu s § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Další články:

- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)